

X. ÉVFOLYAM 6. SZÁM 2024. NOVEMBER - DECEMBER

LEVÉL A SZERKESZTŐSÉGNEK: marcalinaplo@gmail.com

MARCALI VÁROSI ÖNKORMÁNYZAT INGYENES MAGAZINJA

MEGJELENIK 5500 PÉLDÁNYBAN

marcalinapló

BESZÉLGETÉS BERECK BALÁZS POLGÁRMESTERREL A VÁROST ÉRINTŐ LEGFONTOSABB FELADATOKRÓL, TERVEIRŐL

- 2024. október 1-től vagy a város polgármestere, előtte kilenc évig alpolgármester voltál. Tudtad már az egyetemen, hogy majd hivatali, illetve önkormányzati munkát szeretnél végezni?

- A Pécsi Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Karán kezdtem el tanulni, s lehetőségem volt arra, hogy a gazdaságtudományi kar mellett a jogi egyetemre is járjak. Először közgazdász diplomát szereztem, utána jogi szakos okleveles közgazdász lettem. Mindkét diplomamunkámat önkormányzati témában írtam: a kistérségek létrejöttével, illetve az önkormányzati együttműködés lehetőségeivel foglalkoztam. Tehát mondhatjuk, voltak ilyen terveim.

- Mi vonzott benne? A feladat, a lehetőség?

- Új terület volt ez akkoriban, az önkormányzatok sokkal több feladatot láttak el a mostaninál. Arról szólt a világ, hogy az önkormányzatiság fontos dolog, a cél az volt, hogy minél közelebb lehessen dönteni az embereket érintő dolgokról, kérdésekről. Ne valahol centralizáltan, a megyeszékhelyen egy irodában ülve határozzanak a sorsunkról, hanem települési szinten szülessenek meg az intézkedések. A szakdolgozatom is azt fejtette ki, hogy melyek azok az ügyek, amelyekben helyi szinten kell dönteni, illetve mik lehetnek még azok a feladatok, amelyek ide kerülhetek volna.

Annak idején még önkormányzati kezekben volt a kórház, az iskolák, a tűzoltóság. A mentőállomással együtt teljes lehetett volna az egészségügyi ellátás. De lehetett volna akár önkormányzati rendőrség is. Azóta mindet államosították. 2003-2004-hez képest visszalépés történt, a helyi döntéshozók mozgásterét jelentősen csökkentették. S ahogy az elmúlt évek tapasztalata mutatja, s ezt mindenki érzi is a saját bőrén, mindegyik központosított ellátással bizony bajok vannak. Nem lehet 60-70, vagy 200 kilométerről irányítani intézményeket.

Ma pl. egy szőget sem vásárolhatnak meg az iskolák árajánlat kérése nélkül. Ezekbe a területekbe az önkormányzatoknak semmilyen beleszólása nincsen. Rendszeresen felmerül az, hogy miért nem vállalunk át mégis

bizonyos költségeket az iskoláktól, hiszen a mi gyerekeink járnak oda. Egyszerű a magyarázat. Bárki megveszi a szomszédnak saját költségén a boltban pl. a sajtot, vagy a tejterméket? Miért költenénk el az itt befizetett adót olyan feladatra, amire az állam máshol már beszedte a pénzt? Vagy egy másik példa: amikor bemegyünk a kórházba, a társadalombiztosítás költségén ingyenes ellátásra vagyunk, lennénk jogosultak. Ehhez képest virágzik a magánellátás.

- Kicsit kanyarodjunk vissza a kezdetekhez. Mik voltak a hivatalban az első munkáid?

- Belső ellenőrként kezdtem, az épület legutolsó irodájában, ami egyébként ma már konyhaként üzemel. Három év múlva lettem költségvetési irodavezető. 2015-ben külsős testületi tagként lettem alpolgármester. 2019-ben az önkormányzati választáson indultam egyéni körzetben, ahol nyertem. Ezután lehettem megválasztott főállású alpolgármester, most pedig polgármesternek szavaztak meg a választók. Mondhatjuk, végigjártam a ranglétrát. Összesen hat irodában dolgoztam, ennek köszönhetően rá láttam több területre, hiszen mindig más feladataim voltak.

- Tartottál a kemény választási kampánytól? Felül tudsz emelkedni a téged ért támadásokon?

- Nem gondoltam, hogy ilyen hangvételű kampányolás lesz. Marcaliban eddig mindig normális választási küzdelem zajlott, hiszen a jobboldalt köztisztviselőben álló emberek képviselték a városban. Tudták, hogy másnap is szembe kell nézni a másikkal. Nem terjesztettek ordas nagy valótlanságokat, nem gúnyolták ki az ellenfelet. Más volt korábban. Sajnálom azt, hogy vannak olyan emberek, akik nagyvárosból importált kampánytechnikákat és a pártközpont utasításait akarták megvalósítani ebben a városban. Óriási köszönet a választópolgároknak, hála a 2700 embernek, hogy ezt itt nem engedték meg. A 2000-es esztendő óta nem szavaztak még ennyien Marcaliban egy oldalra. Ez ad erőt, hisz valóban csúnya kampány volt.

- Vitathatatlan, hogy épül-szépül, dinamikusan fejlődik a város.

Mivel folytatódik, kezdődik polgármesteri munkád? Melyek lesznek a legfontosabb beruházások, pályázatok?

- Folytatjuk a városközpont megújítását, amit 2006-ban kezdtünk el. Az első lépés az Európa park kialakítása volt és az elkerülő út megépítése. Az utóbbi nélkül nem történhetett volna meg a Rákóczi utca felújítása. Most a központban a tömbbelsőnél tartunk, a jövő év közepére fog elkészülni.

Nemcsak a parkolókat újítjuk fel, hanem a Papagáj lakótelep, Bernáth Aurél Galéria, Park és az újonnan épült Sportház útjait is. Tehát egy városrész újul és szépül meg. Mivel nemcsak egy épület készült itt el, hanem a közvilágítás, járdák, parkolók, utak is, egy új városnegyed jött létre.

2010 előtt láttunk neki az óvodák felújításának, most a Gombácskában folyik a munka. De megújult a bölcsőde, a központi konyha is, vagyis minden gyerekekkel foglalkozó, őket kiszolgáló intézmény, ami az önkormányzathoz tartozik. Az utak nemcsak uniós pénzekből épültek, hanem saját adóbevételből is.

Évente 6-7 újulhat meg, ha kedvezőek az árak, akár több is. Jókat nevetek azon, amikor néhányan kiírják a közösségi oldalra, hogy csak azért aszfaltozunk, mert választások jönnek. Nem. Azért, mert éppen olcsó az anyag és a munkaerő, mert az országban nincsenek beruházások, nem úgy, mint Marcaliban. Nálunk folyamatosan zajlanak ezek.

Elindult a fürdő fejlesztése is, éppen a közbeszerzési eljárásnál tartunk. A következő 1-1,5 év fontos beruházása lesz ez. Pályázati pénzt nyertünk a Balaton Fejlesztési Tanácstól 15 szolgálati lakás építésére. Igazából egy elkezdett fejlesztés befejezése történik ezzel is, a Piac tér megújítása válik teljessé. (Új tetőt kapott a csarnok, játszóházat épített az önkormányzat.) Zárt sorú társasházat tudunk majd kialakítani, így meg fog változni a belváros utcaképe is.

Fontos feladatunk lesz a gombai városrészben a volt Forgách-kastély felújítása, az elmúlt időszakban számos lépést tettünk ez ügyben. Azzal, hogy megújult a kastély parkja, egy új pihenőövezettel lett gazdagabb Marcali. Itt a templom felújításához a legnagyobb összeget is az önkormányzat adta az egyházközségnek, s most már csak a legnagyobb falat van hátra, maga a kastély.

Úgy gondolom, még uniós forrásból megvalósulhat, feltéve, ha a magyar kormány tárgyalásai az Európai Unióval megfelelően alakulnak.

Kialakítottuk a keleti ipari területet. A vállalkozók birtokba is vették, tehát beigazolódott a fejlesztés szükségessége, hasznossága. Jó helyre került a pénz. Mi teljesítettünk is mindent, amit elvártak tőlünk: a talaj rehabilitációtól kezdve a közművek kiépítéséig mindenre gondoltunk. Épp nemrég az Országos Területfejlesztési Konferencián-amelyen magam is részt vettem- hangzott el, lehetőleg minél kevesebb mezőgazdasági területet vonjunk be az ipari termelésbe. Tehát olyan helyekre kell pl. napelem parkokat, üzemeket stb. telepíteni, ahol korábban volt már valamilyen ipari tevékenység (pl. agyagbánya stb.) A miénk tökéletes beruházás volt, ezt mindenki vissza is igazolja. A következő időszakban a laktanyától délre eső területeket fejlesztjük. Kisebb parcellákat hozunk létre, hogy a kis- és középvállalkozások telepedhessenek meg itt. Hamarosan egy új csarnok fog épülni.

Annak semmi értelmét nem látom, hogy több ezer fős üzemeket telepítsünk a városba, és majd külföldről hozzuk be a munkaerőt, ahogy az történik több nagyvárosban. Lehet, hogy 2-3 év múlva továbbállna a beruházó (ahogy nem kevés példa mutatja), s az idegenek meg itt maradnának a nyakunkon. Nekünk az a fontos, hogy a város és a környék lakossága számára tudjunk munkahelyeket biztosítani.

- Az iparűzési adót érintő változások befolyásolják majd a beruházásokat?

- Számos konferencián jártam, ahol a versenyképes járásokról volt szó. Leírt, kiforrott változat még mindig nem jelent meg, nem tudjuk a részleteket ezzel kapcsolatosan. Érdemes azt megjegyezni, hogy ebben a járásban 250 millió Ft fog rendelkezésre állni a Versenyképes járások programban. Nem hinném, hogy ennyivel nőne az iparűzési- adóbevételünk. Tehát a kormány más forrásokat is csoportosít ide.

Abban biztos vagyok, ahogy eddig is, úgy a jövőben is meg tudunk majd állapotodni a környező településekkel a fejlesztésekről. Bevett gyakorlat volt régebben is, hogy 5-6 évre előre terveztünk. Azért abba gondoljon bele mindenki, mire elég ekkora járásnak 250 millió Ft? Vajon kifutja belőle 2,5 km út építése? S azt hova? Ezért szemfényvesztés ez az egyébként jó kezdeményezés. Más forrásokból és más léptékben kellene megvalósítani. Azt gondolom, a feladatellátásunkat, a működést nem fogja veszélyeztetni. Azt már igen, hogy mennyi saját tulajdonú utat tudunk felújítani, hiszen részben az iparűzési adó növekménye határozza meg, illetve az infláció mértéke.

- Sok idős ember él közöttünk, hogyan tudják segíteni őket? Gyakrabban és magasabb számban kénytelenek igénybe venni az orvosi, szakrendelői ellátást is életkoruknál fogva. Van-e ráhatása az önkormányzatnak arra, hogy ne legyenek akár több hónapos várólisták?

- Kiemelt feladatunk az ő ellátásuk. Az Idősek Otthona ehhez már kicsi. Ez is egy olyan szolgáltatás, amire nagy igény lesz a jövőben. Igaz, ebben az esetben már piaci alapon kell majd működtetni, nem a szociális szféra részeként kell rá tekinteni. Inkább egy olyan szolgáltatásként, lehetőségként, ami biztosítja, hogy az idősebb honfitársaink is megfelelő ellátásban részesülhessenek. Természetesen így az ott dolgozók számára is magasabb bért tesz ez lehetővé.

A kórházi ellátással kapcsolatban azt tudom mondani, ahogyan a kampányban is ígértük, az eddigiekhez képest még harciasabban kívánunk fellépni az egészségügyi ellátás színvonalának a megőrzése érdekében. Tudjuk, a kórházat minden negyedik évben felújítják. Remélem, 2026 lesz a következő dátum, és akkor már valóban lesz valamilyen beruházás. De az sokkal fontosabb, hogy működő szakrendeléseket hozzanak létre az intézményben. A folyamatok sajnos nem ebbe az irányba mutatnak.

2025. január 1-től Somogy vármegye összes vidéki kórháza (Siófok, Nagyatád, Marcali) a Kaposi Mór Oktató Kórház intézményévé integrálódik, mindegyik tagintézmény lesz. Kíváncsian várjuk, a szakrendelések vajon hogyan fognak működni. Amit már látunk, és ez is rossz előjel, hogy a gyermekgyógyászati szakrendelés óraszámát már csökkentették. Vajon január elejétől hogyan fog változni ehhez képest is? De említ-hetjük a nőgyógyászati rendelőt is, aminek az óraszámát jelentősen megnyírbálták. Foglalkozás- egészségügyi ellátás már régóta nincs is. Mi mindig pozitívan tekintünk a jövőbe, de tapasztaljuk, milyen az, ami-

kor máshonnan irányítanak egy intézményt. Jelenleg annyit tudunk tenni, hogy lakást tudunk biztosítani azoknak az orvosoknak, akik itt szeretnének dolgozni, családtagjaiknak pedig munkalehetőséget ajánlani.

Ha pl. egy olyan háziorvos pályázik Marcaliba, aki belgyógyász szakorvos is, lemondunk róla, ha a kórházban kíván dolgozni. A központi jogszabályokat nincs módunkban megváltoztatni, nem tudunk orvosokat ide-rendelni, kinevezésük nem a mi jogkörünk. Úgy gondolom, az orvosok képzési rendszere is olyan, hogy a nagyvárosi kórházakban teljesített gyakorlatot részesíti előnyben. Régebben bizony sokan töltötték nálunk a gyakorlatukat, voltak orvosaink, a kórház aranykora volt ez.

Nem csak a kórház, hanem az oktatási infrastruktúra megújítása érdekében is kiállunk továbbra is. Várjuk, beteljesül-e Lázár János miniszter úr ígérete, hogy 2024. szeptember 30-ig döntenek a Mikszáth Kálmán Iskola és a Berzsenyi Dániel Gimnázium felújításáról.

- Van-e ráhatása az önkormányzatnak arra, hogy a fiatal marcali diplomások haza tudjanak jönni a városba dolgozni? Hogy a munkahelyek első körben bennük gondolkodjanak, ne vidékről alkalmazzanak munkaerőt?

- Itt is az köszön vissza, hogy számos feladatot (pl. közigazgatás, egészségügy, iskolák) elvettek az önkormányzatoktól. Mindegyik területet más városból irányítják. Ha hozzánk tartoznának, akkor a pályázatoknál –így van ez az óvodákban, bölcsődében–előnyben részesülnének a helyiek, hisz rájuk tudunk hosszú távon számítani.

De így van ez a szociális ellátásban is, hisz a bejárás mindig hordoz magában rizikót is. Ezért is fontos, hogy a döntési jogok újra visszakerülhessenek a város kezébe. Úgy gondolom, a fiatalok részére biztosított a megfelelő infrastruktúra, a beruházásaink is ezt szolgálják. Cél, hogy visszatálaljanak hozzánk a fiatalok. Most is új építési telkeket alakítunk ki, hisz a meglévők elfogytak.

Aki itt él, annak talán fel sem tűnik, hogy egyre többen választják az ország számos pontjáról Marcalit lakóhelyül. Az albérlétek is ezt igazolják, hiszen nálunk az országos átlag felett vannak.

- Közeleg a karácsony. Hogyan töltöd majd az ünnepeket? Mivel tudod majd a leginkább kipihenni magad? Van-e hobbid?

- Nagy a rokonság, rengeteg a gyerek a szűk és a tágabb családban. Meglátogatjuk egymást, lehetőség lesz a nyugodt, meghitt beszélgetésekre. Szenteste a családommal töltöm, a gyerekek közül hárman még hisznek a Jézuskában. Kikapcsolódásként modellezni nagyon szeretek, repülőt, tankot, hajót építeni. Sajnos, alig van rá időm, most is három bonattlan doboz hever a szekrény tetején.

Ezúton kívánok a város minden lakójának meghitt, boldog, békés karácsonyt és újévet!

25 ESZTENDŐ A VÁROS SZOLGÁLATÁBAN

Id. Kőrösi András 25 éven keresztül – szünet nélkül – képviselte a város lakóit az önkormányzati testületben. Mindegyik választáson egyéni körzetben indult, amit meg is nyert. A legutóbbi önkormányzati választáson már nem volt jelölt, újra „főállású” nyugdíjas lett. Vele beszélgettünk a városról, az elmúlt negyed századról.

- Mikor kerültél Marcaliba, honnét származol?

- 1974-ben kerültem a városba a katonai főiskola elvégzése után, első tiszti beosztásba. Bizony, nem tudtam, hol is van ez a település, úgy kerestem meg a térképen. Két bőrönddel jöttem a 700 éves Marcaliba és senkit nem ismertem itt. Gyöngyösön születtem, Verpeléten gyerekeskedtem. Később Egerbe költöztünk, itt érettségiztem 1970-ben.

- Volt a családban egyenruhás?

- A családban, a közvetlen rokonságban nem volt katona, erről az életről csak elbeszélésekből hallottam. Verpeléten állomásozott egy harcokcsi ezred, a családuink lakhelye ettől pár száz méterre volt, így mindennapjaink része volt a honvédség. Másrészt pedig családi indíttatásból lettem katona. Négyen voltunk testvérek, fiúk mind. A bátyám gyógyszerésznek tanult Szegeden, utánam meg még ott volt a két öcsém. Talán anyagi szempontból könnyebbség volt ez a családnak.

- Megérkezéskor Marcaliba...

- Nagyon jó helyre kerültem. A külső laktanyában volt egy önálló század, 50-60 fős csapat, akik a zalaegerszegi hadosztály fegyverzettechnikai javítóműhelyét alkották. Itt dolgoztam, mint optika és műszerjavító műhelyparancsnok. Úgy gondolom, ez az oka, hogy megmaradtam a pályán, mert itt ténylegesen a szakmával foglalkoztunk. Sokat voltunk vidéken, jártuk az alakulatokat, javítottuk, beszabályoztuk az eszközöket, és lövészetekre mentünk. Előny volt, hogy nekünk nem kellett 24 órás szolgálatot adni a

laktanyában. 1976-ban soron kívül előléptettek főhadnaggyá, majd parancsnokhelyettes lettem, később kineveztek az önálló század parancsnokává. 1979-ben nyertem felvételt a Katonai Akadémiára, amit 1982-ben végeztem el. Előtte márciusban megnősültem, addig a nőtlen tiszti szállón laktam. 1980-ban megszületett András fiam. Nehéz időszak volt ez a családnak, hisz az iskola miatt csak hetente láttam őket. Szerettem volna később Székesfehérvárra kerülni, az előljáróim viszont Tapolcára akartak helyezni. Kalandos körülmények között kerültem vissza Marcaliba, a külső laktanyába, fegyverzeti szolgálati főnöki beosztásba. 1995. október 31-én végleg felszámolták a tüzérdandárt, ezután két rak-tározással foglalkozó szervezet következett. Minkét helyen vezető helyettesi feladatokkal voltam megbízva. Végigjártam a rendfokozati ranglétrát is, végül alezredesként 2000. évben szolgálati nyugállományba helyeztek.

- Tartod a régi társakkal a kapcsolatot?

- Természetesen, nem vonultam vissza a négy fal közé. A régi katonatársak, barátok a Marcali Bajtársi Egyesületben, a Nyugdíjas Klubban, a Dalárdában mindennapi kapcsolatot jelent. Kincs ez nekünk, van hová tartozni! A nem Marcaliban lakó volt katonatársakkal a közösségi oldalakon találkozom rendszeresen. Van egy érdekes barátság is, Kisantal Imrével közel ötven éve köszöntjük egymást névnapjainkon!

- Mire gondolsz, amikor elmégy autóval a laktanya mellett?

- 2000 februárjában mentem nyugdíjba, utána fel lett számolva az egész laktanya. Tudom, anno hogyan, milyen rendezetten nézett ki belül és kívül egyaránt. Fájó érzés megélni azt, hogy az ember munkahelye az enyészeté lett.

- Politizáltál-e korábban? Mikor gondoltál először arra, hogy indulsz önkormányzati választáson?

- Kikerülve a főiskoláról, fiatal tisztként én lettem a cég KISZ alapszervezetének a vezetője. Ez szokás volt akkoriban. Egyébként a feleségemet is így ismertem meg, Emília a Mechanikai Műveknél volt ugyanígy titkár. Jártunk ki a város munkahelyeire előadást tartani, voltak közös rendezvények. Aztán a sors úgy akarta, hogy amikor nyugdíjba mentem, megkeresett Dr. Sütő László polgármester, hogy induljak el az időszaki önkormányzati képviselői választáson. A család mellett állt ebben. Különösképpen nem kampányoltunk, szórólapjaink azok voltak. Négy szavazat különbséggel én szereztem meg a mandátumot. Milyen érdekes, hogy az ember sorsát 25 évre meghatározza egy ilyen momentum. Mivel korábban nem volt közigazgatási tapasztalatom, egy hosszú tanulási folyamat kezdődött el ezzel, ami a mai napig tart.

Hatalmas terület egy város működtetése. Először a sport területén dolgoztam, majd két cikluson keresztül, 10 évig, a jogi bizottság elnöke voltam. Beleástam magam a feladatokba, sok a pozitív élményem. Nem a politikai jelleg érdekelt a munkában, hanem az érdekképviselet, a tenni akarás. Bárki fordulhatott hozzám, pártállástól függetlenül.

- Hány képviselővel ültél először a testületben?

- Úgy emlékszem, 2000-ben 19-en voltunk, több politikai párt is képviseltette magát, illetve a Marcaliért Egyesület. De mindannyian egy célért, a városért tettünk. Nyugodt volt a hangulat a testületben, nem voltak politikai csatározások. Aztán 2010-ben nagyon megváltozott minden. Az önkormányzati választáson a polgármesteren kívül két egyéni körzetben tudott győzni a baloldal. Én egyébként akkor is bekerültem a testületbe a 3. sz. választási kerület képviselőjeként. Na, akkor már megváltozott valami, nem éppen jó irányba, még a bizottságokban is. 2014-ben aztán az első ülésen felállt a jobboldal képviselőcsoportjának vezetője és elmondta, hogy az ő frakciójuk is támogatni fog minden olyan előterjesztést, ami Marcali város érdekeit szolgálja. Újra nyugodt, konstruktív légkörben működött a testület. Lehetett alkotni, dolgozni. Az ülések arról szóltak, hogy hogyan tegyünk többet a városért. Bizony, az tud érdemben kritikát mondani, felszólalni, aki felkészült az adott témában. Egy bizottsági elnök nem mehetett el úgy az ülésre, hogy betéve ne ismerje az anyagot. A jogi kérdésekben Bödöné dr. Molnár Irén címzetes főjegyző asszony segített eligazodni, különösen az első időkben nem múlt el bizottsági, testületi ülés, hogy át ne beszéljük volna a napirendeket. Máig hálás vagyok érte.

- Mire vagy a legbüszkébb a 25 évből?

- Ez csapatmunka. Arra mindenképpen, hogy a tágabb belváros nagyon szépen fejlődött, átalakult, és még a jövőben is fog. Aki nagyon régen járt csak Marcaliban, ámulattal dicséri a fejlődést. Büszkéek lehetünk az új

épületeinkre, utcáinkra, parkjainkra. Fájó pont, hogy amikor 2004-ben a kórház új műtői tömbbel bővült, mindenki azt gondolta, megkérdőjelezhetetlen az intézmény működése, léte. Sajnos, nem így történt. 2012-ben egy négy szakmász, feltöltött, működőképes kórházat vett el az önkormányzattól az állam. 2016. október 26-án a Marcali az Otthonunk Egyesület szervezte civil demonstrációban mintegy 4 ezer ember tüntetett, köztük környékbeli polgármesterek is, az ellátás színvonalának megőrzéséért. Annyit sikerült elérnünk, hogy nem zárták be, valami működés megmaradt.

Képviselői tevékenységem alatt végig jól éreztem magam. Rendkívül segítőkészek, együttműködők voltak az önkormányzat vezetői, munkatársai, az intézmények vezetői! Ami fontos volt számomra, az a szabadság minden kérdésben. Nem volt előírva, mikor kell szólni, mit kell mondani, hol, mikor kell megjelenni, felszólalni. Ez mindenkinek a lelkiismeretére, felkészültségére volt bízva. Tudni kell, hogy a képviselői munka 24 órás szolgálat, bárhová mérsz, biztosan megszólítanak valamivel. Gyakran kerestek telefonon is. Abban biztosak lehettem, hogy utánajárok a problémának, még ha nem is tudtam mindig megoldani azt. A feleségem is támogatott, sokat segített a munkában. Kicsit hiányzik mindez. De ott a Dalárda, sok vele a feladat, nem unatkozom. Ezen kívül a Marcali az Otthonunk Egyesületnél is számítanak a munkámra, tapasztalatomra, ahol először vezetőségi tag, majd 5 évig az egyesület titkára voltam.

- Hogyan, mivel telnek a napjaid?

- Szabadabban mint eddig. De most is tevékenykedem, minden napra megvan az elfoglaltságom. Közel fél hektáros területet művelünk. Apósomtól kaptuk a kárpótláskor. Kisebb része szántó, van konyhakert, közel 100 gyümölcsfa. Nagyon szeretek itt lenni, ez a tevékenység nem jelent munkát számomra! A másik hobbim a horgászat. Gyerekkoromban, mivel apám és nagyapám is erdész ember volt, jártam velük vadászni. Itt erre már nem volt időm, lehetőségem. 1982-ben az apósom szomszédja elvitt egyszer magával pecázni. Megszerettem annyira, hogy volt idő, amikor két csónakom is volt Balatonberényben, sőt egy horgászstég is. Még a fiammal is jártunk pecázni. Nekem inkább kikapcsolódás, pihenés volt a horgászat a laktanyai munka mellett. Régen egész évben kimentem a vízre, most már télen nem. A legnagyobb fogásom 2008-ban egy 20 kg-os harcsa volt.

- Közeleg a karácsony. Milyen volt az ünnep gyerekkorodban?

- Csodás volt, ennek a hangulata még mindig bennem van. Mi négyen gyerekek nagyon vártuk a Jézuskát. Mindig volt kis ajándék. Sokat játszottunk karácsonykor egészen estébe nyúlóan. Emlékszem, - csak egy érdekes momentum az ünnepekből - az ünnepi vacsoránál mindig meg kellett enni a bableves mellé egy darabka fokhagymát. Na, én ezt nagyon nem szerettem, el is hagytuk idővel ezt a szokást. Csodálatos a karácsony, felemelő, szép ünnep, összegyűlik a család. Először karácsonyi dalokat éneklünk, utána megajándékozzuk egymást. Most már az unokák a legfontosabbak, az ő örömeik, boldogságuk!

HOL VOLT, HOL NEM VOLT ...

Ötven évvel ezelőtt fejezte be általános iskolai tanulmányait az az osztály, amelyik a közelmúltban találkozóra érkezett volt iskolája patinás épületébe. Az esemény különlegessége, hogy ők az elmúlt fél évszázad alatt egyetlen egyszer sem szervezték meg az osztálytalálkozót! El lehet képzelni, hogy így mekkora lett a kontraszt: Akik 1974 - ben éretlen kiskamaszként váltak el egymástól, most többségükben nyugdíjas nagymama - vagy nagypapaként ültek vissza a „rég” padokba.

Az élet természetes velejárója, hogy az idő múlásával az emlékek nemcsak megszépülnek, hanem a régmúlt eseményei, a hajdani barátok egyre fontosabbá is válnak az ember számára. Így voltak vele ők is, és elhatározták, megpróbálják felkutatni egymást - talán valahogyan csak sikerül összehozni egy találkozót!

- Nem volt egyszerű a feladat - idézi fel a dolog nehézségeit Majer István, aki a Kaposváron élő Somogyi Sarolta mellett az esemény fő szervezője volt. - Hiába van internet, hiába a facebook, ötven év azért mégiscsak ötven év: Változtak a nevek, a lakcímek, némelyeknek többször is, meghaltak a szülők, nagyszülők, akik valaha kapcsolódási pontot jelentettek. Arra azonban mégis jó volt a modern technika, hogy megtapasztalhattuk, mégsem vett ki teljesen a segíteni akarás a modern világból sem. Felhívásunkat lelkesen osztották a közösségi oldalakon, és végül majdnem mindenkit sikerült megtalálnunk - négy társunkat sajnos már csak a temetőben ...

- Az emlékek felidézése közben óhatatlanul kirajzolódhatott egy 50-60 évvel ezelőtti világ képe is. Milyennek képzelje el egy mai fiatal, netán kisdíák az akkori gyerekek mindennapjait?

- Először is beszélnünk kell arról, hogy Marcaliban akkor egy általános iskola volt. A kicsiknek azonban mégsem kellett túl messzire járniuk, mert az alsó tagozat több épületben működött: Gombán, a külső városrészekben, az egykori Simon téren, a mai szakmunkásképző épületének egy részében / budi az udvar végében /.

Viszont felső tagozat csak egy helyen volt, a mai Noszlopy iskolában. Minden felsős oda járt. Gyalog, esetleg biciklivel. A Szigetvári vagy a Kaposvári utca végéről éppúgy, mint Gombáról - Bokor Klári az Orbán kápolna mellékéről vagy Bognár Endre barátom a Damjanich utcából. Ezeket az utakat naponta kétszer meg kellett tenni, közben még esetleg lemenni a napközibe is ebédelni a régi zárda épületébe, ahol most az IKSZ -ház van. Ha manapság valaki megtesz egy ekkora utat, akkor felteszi a facebook-ra, hogy túlélő műsorban szerepelt - teszi hozzá szarkasztikus mosollyal. - Ezt mi akkor természetesnek tartottuk, ehhez alkalmazkodtunk. Olyanra egyáltalán nem emlékszem, hogy valamikor is unatkoztunk volna, mindig

akadt valamilyen elfoglaltság. Otthon is mindenféle munkában segítenünk kellett, a gyerekeknek is megvolt az életkoruknak megfelelő feladata a család életében.

Az iskolában érdekes szakkörök működtek, különböző sportfoglalkozások voltak, akkoriban indult a zeneiskola, ott, ahol az épületben most a könyvtár van. Friss zenei tudományunkat mindjárt hasznosítottuk is, boldogan játszottunk Ősz Lajos bácsi kitűnő együttesében. Buzgón modelleztünk, Horváth József tanár úrral versenyekre jártunk, nem is eredménytelenül.

Ma már nem létezik ilyen, pedig szerintem nagyon hasznos tantárgy volt a gyakorlati foglalkozás. Ezeken az órákon Horányi, később Laskai tanár néni a lányokat főzni, kézimunkázni tanította, Kiss tanár bácsi pedig furnifaragni a fiúkat. A háztáji kertészkedés fortélyaival is megismerkedhettünk az iskola gyakorlókertjében.

- Az említetteken kívül kik azok a tanárok, akikre ma is jó szívvel emlékezett vissza a társaság?

A tanárainkat tiszteltük. Ez persze nem jelenti azt, hogy nem rendetlenkedtünk, vagy nem követtünk el megbocsátható vagy kevésbé megbocsátható stíliket, hiszen gyerekek voltunk. Van az a mondás, hogy minél öregebb a nagypapa, annál jobb gyerek volt ... Az igazság ezzel szemben az, hogy nem mindig értettük, pláne nem értékeltük egy-egy erélyesebb tanár következetességét. Balogh Laci bácsi például szigorú ember volt, és csak később, felnőttként jöttem rá én is, hogy mindenben igaza volt, és hogy milyen áldott jó ember volt. De emlékszem a mai napig Virág Pista bácsira az elmaradhatatlan hegedűjére. Azt tanította nekünk, hogy magyar ember, ha a Himnuszt hallgatja, akkor se mozdulhat meg, ha darázs száll az orrára!

- Az osztályfőnök ki volt?

- Azzal kezdeném, hogy a mi gyerekkorunkban Marcali életében meghatározó szerepe volt a két laktanyának, az itt lakó tiszt családoknak. Az osztályban jócskán akadtak „tisztigyerkek”, a tanári karban tisztfeleségek. A hivatásos katonákat állandóan vezényelgették az ország egyik végéből a másikba, a család meg költözött velük, mindig nagy volt a jöves-menés, akár tanév közben is. Mi is így jártunk az osztályfőnökünkkel, Grünwald Jánosné Franciska néniével, akinek a férjét máshova vezényelték, így itt kellett hagynia bennünket. Ezt eléggé zokon vettük,

de a dolgok szerencsésen alakultak, mert Körösiné Aranka néni kaptuk helyette. Akit Aranka néni tanított-és igen sok marcali gyereket tanított-, mindenki emlékszik nyelvtanórai kirakós játékára, azon kevés magyartanár közé tartozott, aki a nyelvtant jobban kedvelte az irodalomnál. Neki is már csak a sírjánál tehetjük tiszteletünket a temetőben, ahogy nem élnek már mások sem, akiknek köszönetet mondhatnánk: az említetteken kívül Bene József, Németh László, Horváth Istvánné, Bereck Imre.

- Mivel töltötték szabadidejüket a gyerekek abban a régi világban?

- Röviden: bandázással. Legalábbis a szüleink így mondták, ha rossz fát tettünk a tűzre, és ez ki is derült. Ez azt jelentette, hogy egymással töltöttük az időnket, együtt játszottunk, a közösség volt a természetes létezési formánk. Nagyon sajnálom, hogy ez mára már nincs így, mert számtalan előnnyel járt. Nemcsak azért, mert életre szóló, mély barátságok szövődtek, hanem azért is, mert játék közben, szinte észrevétlenül, tapasztalati úton elsajátítottuk a társas együttélés szabályait, ennek megannyi finom rezdülését, ami felnőttként hasznunkra vált.

Mi a Szabadság utcában laktunk, és negyedmagammal alkottuk az itteni brigádot: Lázár Magdi, Búzasi Attila, Békési Karcsi – az utóbbiak unokatestvérek voltak, mindkettőjük anyukája tanítónő, biztos sokan emlékeznek rájuk – és jómagam. Békési Karcsiéknak volt a környéken legelőször televíziójuk, mindig ott néztük mind a négyen az adást, kellő áhítattal bámulva az új csodát. Nem sejtettük, hogy ezzel a masinával indul útjára egy olyan technikai fejlődés, ami alapjaiban rengeti meg a régi életformákat. Ahogy nagyobbak lettünk, pláne gimnazisták, jöttek az új elfoglaltságok. Rengeteg időt töltöttünk a könyvtárban, amiben azért a tudás utáni csilapíthatatlan sóvárgás mellett volt némi szerepe annak is, hogy nagyon csinosak voltak a könyvtároslányok ... Hogy még partiképesebbeknek

tűnjünk, mielőtt beléptünk az épületbe, a fa alatt stikában elszívtunk egy cigit is.

- Hogyan nézett ki Marcali akkor?

- A mi gyerekkorunkban még nem volt város, területre is jóval kisebb volt. A településre bevezető utak kivételével többnyire földutakon lehetett közlekedni, nem volt se víz- se gázvezeték, se szemétszállítás. Igaz, szemét se, egy vidéki családi házban minden hasznosult: ami nem kellett a kutyának vagy a macskának, az még jó lehetett tüzelőnek vagy ment a kert végébe, a trágyadombra. De nekem még élő emlék az a nap is, amikor egészen kicsi koromban Bakonyi Vendel bácsi bekötötte hozzánk a villanyt! Azért nosztalgizálás közben ezekről se feledkezzünk meg.

- Kik voltak az osztályban olyanok, akiket ismerhetünk, mert itt élnek a városban?

- Gergő Karcsi például, azaz dr. Gergő Károly, Marcali nyugdíjas rendőrkapitánya, akinek az édesapja is itt volt rendőrkapitány, az anyukája, Erzsébet néni meg a város közigazgatásában dolgozott évtizedekig. A felesége, Babina Juszta ma is aktív, egyik köznevelési intézményünk vezetője.

De osztálytársunk volt dr. Horváth László ügyvéd is, akinek az egész családja tősgyökeres marcaliakból áll. Mindenkit nem lehet közülük felsorolni, de azért az édesapját megemlíteném, aki sokáig volt a város „pénzügyminisztere”, az édesanyja, a biztosító Ilonka néni pedig korát meghazudtoló aktivitással jár-kezel a városban a mai napig.

Huszonkilencen ballagtunk el, négyen már nem élnek közülünk, többen betegeskednek, volt, aki azért nem tudott eljönni, mert kórházban feküdt éppen. Azt viszont jóleső érzéssel állapítottuk meg, hogy eltérő színvonalon ugyan, de valamennyien megtaláltuk a helyünket az életben. Van közöttünk három jogász, több vállalkozó, de akad tanár és mérnök is.

- Aki mindezt nekünk elmesélte, Majer István, akit Marcaliban mindeken előtt szerteágazó közeleti tevékenysége, önkormányzati szerepvállalása révén ismernek, vajon mire a legbüszkébb az életéből?

-Arra, hogy az unokám már a hatodik generáció a Majer-családban, akinek Marcali az otthona. Az apai dédapám neve ott szerepel az I. világháborús emlékművön a templom előtt, a Hősök terén, a kisunokám pedig itt kezdte el az általános iskolát: 50-60 év múlva talán majd ő fog mesélni róla, milyen is volt az élet régen, a XXI. század húszas éveiben ebben a városban.

Mindkét gyerekem itt él, feleségemmel együtt nyugdíjasok vagyunk, de nem élünk tétlenül. Jól érezzük magunkat itt, amire szükségünk van, az megtalálható a városban, ami mégsem, azt meg el tudjuk érni ..

- Mikor lesz a következő találkozó?

- Nem várhatunk vele újabb ötven évet, egyikünk se meri biztosra ígérni, hogy vállalja a szervezést.

MÁRTON-NAPI RENDEZVÉNY

A marcali kulturális intézmények közös szervezésében idén is megrendezésre került a Márton-napi program a Kulturális Korzóban, amelyet egybekötöttek az Országos Rajzfilmműnapi filmvetítésekkel.

Napközben rajzfilmeket tekinthettek meg kicsik és nagyok, munka után pedig a családokat várták a már hagyománynak számító ludasságokkal. Először lámpásokat készíthettek a gyerekek, valamint apró meglepetésekért ügyességi feladatokat lehetett megoldani, továbbá a könyvtárban papírszínház várta a kis érdeklődőket. Majd a gyerekek eljátszották Szent Márton legendás történetét, utána pedig következett a libakereső játék. A rendezvényt végül az elmaradhatatlan lámpás felvonulás zárta a városközpontban.

AZ ÉV KIÁLLÍTÁSA 2024 DÍJÁTADÓ ÉS SZAKMAI KONFERENCIA

A legnagyobb hazai múzeumi szakmai szervezet, a Pulszky Társaság - Magyar Múzeumi Egyesület által kiírt „Év Kiállítása 2024” pályázatra még soha ennyi jelölés nem érkezett be mint az idei évben.

A bíráló bizottság döntése alapján 19 pályázó jutott be a második fordulóba, közöttük a Marcali Múzeum „Mesteri képek. Válogatás Bernáth Aurél Somogyban őrzött alkotásaiból” című új állandó kiállítása is. Az ünnepélyes díjátadóra november 19-én a Hagyományok Házában került sor.

A Marcali Múzeum abban a nívós versenyzői közegben, amelyben főként országos és megyei hatókörű intézmények szerepeltek, „Az Év Kiállítása 2024 pályázaton elért kitűnő eredményéért” elismerő oklevelet kapott.

JÁTÉKOS DÉLUTÁN GOMBÁN

Október 19-én jókedvű gyerekzsivajtól volt hangos a Fürdő park. Takács Bernadett Színes Ősz a Fürdő parkban címmel szervezett programot a gyerekeknek Hosszú András segítségével. Volt tökfaragó verseny, óriásbuborék show. Gyerek és felnőtt egyaránt lelkesedéssel készítette el az ijesztő lámpásokat.

A hozzávaló, kifaragható termést Hosszú András biztosította. A munkában kimerülve jólesett a kalács, az édesség, a szendvics, a forró tea. Mindezekről a Takács család gondoskodott, ahogy a szép és ötletes dekorációról is.

SZALAGAVATÓ A GIMNÁZIUMBAN

A szépen feldíszított Marcali Kiss László Városi Sportcsarnokban rendezte meg november 15-én a Marcali Berzsényi Dániel Gimnázium a szalagavató ünnepségét. Két osztálynak tűzték fel osztályfőnökeik a hagyományos kék szalagot. A tizenegyedik évfolyamosok hagyományosan a palotás tánccal okoztak örömet az ünnepelteknek, a végzősök pedig gyönyörű keringővel kápráztatták el a meghívottakat.

VIRÁGOS MARCALI

Virágos Magyarország versenyen a Ráday Mihály Város és Faluvédő Szövetség díjban részesítette Marcalit.

KARÁCSONY ÜNNEPE

Karácsonyra készülve levelet küldtünk az újonnan megválasztott képviselőknek:

Tisztelt Képviselő Asszony/Úr!

A Marcali Napló ünnepi számában szeretnénk megszólítani a város minden olyan önkormányzati képviselőjét, aki az előző ciklusban nem volt a testület tagja - azzal a szándékkal, hogy a marcaliak többet tudhassanak meg róluk, mint amennyi közéleti tevékenységük közben látható.

Ezért valamennyiüket arra kérjük, írják meg:

- Hogyan ünnepelték otthon gyermekkorában a karácsonyt? Van-e olyan különlegesen maradandó emléke, amit szívesen felidézne?

- Milyen családi hagyományokat örökölt át jelenlegi családjának karácsonyi szokásaiba? Mi az, ami változott, mivel gazdagodott vagy miben lett esetleg szegényesebb az ünnep napjainkban Ön szerint?

- Kérjük, küldjön pár fényképet gyerek- és felnőttkori karácsonyairól, ezeket közölni szeretnénk.

Várjuk megtisztelő válaszát, lehetőség szerint november 20-ig, és levelekben is felemlő ünnepi készülődést kívánunk Önnek és szeretteinek:

a Marcali Napló szerkesztősége

Közéleti szereplőkről lévén szó, a kapott válaszokat - amiket ezúton is megköszönünk - eredeti formájukban, minden változtatás nélkül közöljük. Horváth László képviselő úr más elfoglaltsága és közbejött betegsége miatt nem tudott kérdéseinkre válaszolni.

FEKETE LAJOS:

Az 1970-es években teljesen más volt az emberek karácsonyhoz való viszonya. Biztos, hogy ebben szerepet játszik az is, hogy gyermekként az ember mindent másképp lát, mint felnőtt fejjel. A család akkor még igazi nagybetűs család volt. Nagy izgalommal vártuk, hogy vajon milyen ajándékokat fogunk kapni. Nekünk, gyerekeknek főképp / az akkori gyerekeszünkkel/ arról szólt a karácsony. Akármerre jártunk, karácsonykor mindig összejött a család, és együtt ünnepeltünk, beszélgettünk. Igazából az volt benne a maradandó, hogy együtt lehettünk.

Azt a családi hagyományt, hogy összegyűljön a család szenteste az asz-

talnál /amikor a gyerekeim még otthon voltak/ azt megőriztük.

A gyerekek kirepültek mára a családi fészekből, de megmaradt, hogy a szentestét együtt töltjük.

Sajnos a karácsonyok hangulata már nem olyan, mint volt. Talán az ember felnőttként már másképp látja a világot. Kicsit az emberek eltávolodtak egymástól, amit ez a rohanó világ hoz magával.

CSÁKI ALPÁR:

Gyermekkorom karácsonyait szülőföldemen Erdélyben, Székelyföldön élhettem át, egy kis faluban, Árkoson. Ott, ahol a leghidegebbek voltak a telek és legnagyobbak a hópelyhek. Abban az időben még nem sejtettem, hogy két Hazát ad nekem az Isten. Ezek a karácsonyok nemcsak földrajzilag, hanem érzelmileg is messze, távol voltak a jelenkor karácsonyaitól. Decemberben a tél, a legzordabb arcát mutatta.

Csengettyűs lovasszánok suhantak a nagy hóban. Éreztük, hogy valami készülődés van. Karácsony estéje, az Úr Jézus születésének napja. Mi ezt ünnepeltük karácsonykor, s vártuk az Angyal érkezését, mert nálunk, Erdélyben az Angyal hoz ajándékot. Akkor a karácsony még igazán a szeretet ünnepe volt. Sok idő eltelt azóta, a régi értékek elveszni látszanak rohanó életünkben. Kirakatok karácsonyfái csalogatják a vevőket. Szerencsésnek érzem magam, hogy nem ilyen anyagi világban nőttem fel. Azokat az értékeket, amiket akkor kaptam, próbálom átadni gyermekeimnek, mi még mindig az Angyalt várjuk Szenteste. A lovasszánok már csak emlékeimben vannak, de a töltött káposzta illata ma is a régi, amit minden évben hagyományosan elkészítünk.

Mit jelent számomra a karácsony? Nem azt, hogy az ünnepeket megelőző hónapokban rohanjunk drága ajándékokat beszerezni, hanem azt, hogy megálljunk, elcsendesedjünk és együtt legyünk azokkal akiket szeretünk és akik viszont szeretnek!

DR. POZSONYI MÁRK:

1974-ben születtem, tehát még bőven éltem a kommunista rendszerben, igaz, csak abban a részében, amelyet most „gulyáskommunizmusként” tanítanak a történelemórákon. Kis gyerekként ebből nem sokat éreztem, sőt, akkor még élveztem is azt, hogy az anyai nagyszüleimnél laktunk, négy generáció együtt, egy kis háromszobás házban, heten, ezt sok mai fiatal biztosan tragédiaként élné meg.

A '70-es évek végén el tudtunk költözni a Csomós Gergely utcába (akkori Lenin utca), öcsém már ide született. Karácsony szempontjából talán az itt töltött évek voltak a legemlékezetesebbek, ugyanis nálunk minden Szenteste kétszer jött a Jézuska: először megjött hozzánk, amíg Édesanyám a fát díszítette, illetve készülődött, addig Apukám elvitt a moziba (ami a mostani K&H Bank helyén állt) egy matiné előadásra, és mire hazaértünk addigra megtörtént a csoda, állt a karácsonyfa és ott voltak az ajándékok! A nagy izgalom után átsétáltunk a mamához és addigra a Jézuska oda is oda ért! Az ajándékbonthatás nagy izgalma után pedig együtt vacsoráztunk a család.

Pásztorjáték (1986)

Ez a „rendszer” akkor is fennmaradt, amikor szüleim megvásárolták családi otthonunkat, ahol ma is élünk. A Szenteste annyival egészült ki, hogy iskolás nagyfiúként már én is elmehettem az éjféli misére, sőt a mise előtti pásztorjátékok rendszeres szereplője lehettem Kiss Marcsival. Mi ketten - egy játékbaba segítségével - alakítottuk a Szent Családot.

A gyerekkori játék, isteni csoda és néhai szüleim segítségének köszönhetően valósággá vált, Marcsi a való életben is a feleségem lett, és úgy hozta az élet, hogy Budapestre költöztünk. Házasságunk első 20 évét töltöttük Budapesten, de egyetlen Karácsony sem volt, amikor ne jöttünk volna haza az ünnepekre, úgy, hogy budapesti otthonunkban mi soha nem is állítottunk karácsonyfát, még azután sem, amikor három gyönyörű gyermekünk megszületett. Nekik is mindig Marcaliba jött a Jézuska, és nekik is kétszer, mint nekem, mind a két Mamához.

Négy évvel ezelőtt költöztünk újra haza a régi családi fészekbe és állítottunk először szűk családi körben saját karácsonyfát. Sajnos a hajdani négy generáció már nagyon megfoghatkozott, először a Dédik, majd a Nagyszülők mentek el, végül Apukámat, Gyuri Papát és Édesanyámat, Anikó mamát is elvesztettük. De Karácsony este a közös családi felvételek nézegetésénél visszatérnek hozzánk és én hálás vagyok a Jóistennek, hogy én is és a gyermekeim is ismerhették a nagyszüleiket és nagyon szép és boldog emléket ápolunk róluk. Én minden kedves olvasónak, aki ezeket a sorokat olvassa azt kívánom, hogy ugyan olyan áldott boldog és szeretetteljes Karácsonya legyen, mint amilyen nekem volt gyermekkoromban és amilyen megadatik most is!

Családi szelfi (2020)

KÓHALMI KATALIN:

Én a '80-as években voltam gyermek. Akkoriban még más idők jártak, más volt a karácsony. A családukban mindig is fontosak voltak a hagyományok, különösen a karácsony méltó módon történő megünneplése. A karácsonnyal kapcsolatban legjobban az ízek és illatok maradtak meg. A bejgli, a halászlé és rántott hal illata keveredett a fa alá kerülő, és csak ilyenkor kapható narancs és banán illatával. Nem volt még ilyen gasztro-kavalkád, minden évben ugyanazokat a megszokott fogásokat ettük, így előre készülhettünk az ünnep ízeire is.

A halászlé elkészítése mindig is édesapám feladata volt, még a halakat is saját maga horgászta ki, később ebben már a bátyám is a segítségére volt. A második fogás mindig rántott fogas volt rizzsel és tartármártással. A desszert pedig az édesanyám ellenállhatatlan diós és mákos bejglije. Néha bosszankodott, ha megrepedt, de ez csak őt zavarta, nekünk így is-úgy is nagyon ízlett.

Apai nagyszüleimmel egy utcában laktunk, hozzájuk mindig korábban érkezett a Jézuska, a 24-e délutánt mindig náluk töltöttük. Ez alatt az idő alatt szüleink nyugodtan készülődhettek a Szentestéhez. Akkoriban még gyakran esett a hó, papa szánkóval húzott bennünket haza.

Otthon a szépen feldíszített karácsonyfa és a terített asztal mellett a csengőszó jelezte gyermeki szívünknek, hogy megérkezett a Jézuska. Együtt elénekeltük a Mennyből az angyalt, megvártuk, míg leégnek a csillagszórók és ezután következhetett az ajándékbontás.

A fára került aranydió, felkötözött szaloncukor - amit apukánkkal nagy egyetértésben és szövetségben lopkodtunk ki a papírból, majd gondosan visszacsomagoltuk, hogy ránézésre ne lehessen megállapítani, hogy üres -, habkarika, angyalhaj, különböző formájú, rikító színű díszek. Szaloncukorból sem volt ezer ízü. Én a konzumra emlékszem. Olyanra, ami még csokiba sem volt mártva.

Emlékszem az oly rég vágyott babára, melynek még babakocsija is volt, a Gazdálkodj okosanra, a sok-sok társasjátékra, amivel aztán napokig játszottunk megállás nélkül.

A Karácsony nem múlhatott el szentmise nélkül, iskolás korunkban a pásztorjátékban is szerepeltünk.

Karácsony napján Újvárfalvára utaztunk anyai nagyszüleinkhez, ezt a napot mindig velük töltöttük.

Később, amikor a húgunk is megszületett, mi már tudtuk, hogy azt a sok csodát a szüleink teremtik a fa alá és köré, akkor már máshogy vártuk a karácsonyt, együtt, szövetségben a szüleinkkel tettünk-vettünk, hogy a testvérünk minél tovább maradhasson a karácsonyi csodavilágban.

A karácsony az összetartozásról, a hagyományokról szólt. A szeretetről.

Én így emlékszem rá gyermekkoromból.

Amióta gyermekem született, a Karácsony ünnepe egészen más értelmet nyert. Együtt sütjük a mézeskalácsot, együtt öltöztetjük ünnepi díszbe a lakást. A családi hagyományokat szinte teljes egészében továbbvittem, a Szentestét ugyanúgy ünnepeljük, ahogyan gyermekkoromban. Ma is ugyanaz a csengőszó jelzi a Jézuska érkezését és a Mennyből az angyalt is elénekeljük, csak már nem a bakelit lemez kíséri bennünket.

Amikor nézem a kislám tágra nyílt csillogó szemeit, akkor nemcsak a gyermeki önmagam és az akkori mesevilág jut eszembe, hanem a legfontosabb, hogy mennyivel jobb adni, mint kapni.

Legyen mindenkinek Áldott, békés a karácsony!

Ünnepeljük együtt
az Újévet örökzöld
dalokkal és pezsgővel!

2025

JANUÁR 03.

18:00

Micsoda nagyyszerű dalok!

- Táncdalok
másképp!

KOÓS RÉKA
és kamarazenekara
újévi koncertje

Marcali Művelődési Ház
(Széchenyi u. 3.)

MARCALI MŰVELŐDÉSI ÉS SZABADIDŐ
KÖZPONT NONPROFIT KFT.

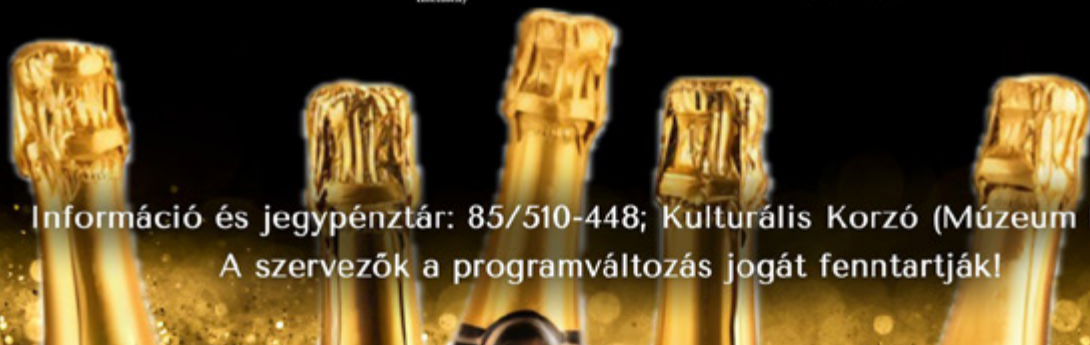

Magyarországi
Kultúrártörők
Intézménye

Helyjegy: 4500 ,-Ft

Információ és jegypénztár: 85/510-448; Kulturális Korzó (Múzeum köz 2.)

A szervezők a programváltozás jogát fenntartják!

**UGYANOLYAN MOCSOK
VAGY TE IS, MINT A GIZI!**
Szakra Laci humorestje

MARCALI
Művelődési Ház (Marcali, Széchenyi utca 3.)
2025. január 30. - 19:00
Jegyek válthatók a Marcali Művelődési Központban,
és online a tix.hu/standupbrigad oldalon.
Jegy: 4490 Ft-tól

A plakátokat a Marcali Művelődési és Szabadidő Központ Nonprofit Kft. bocsátotta rendelkezésünkre.

2025. PROGRAMSOROLÓ

MARCALI MŰVELŐDÉSI ÉS SZABADIDŐ KÖZPONT N. KFT.

JANUÁR 3. 18 óra Koós Réka Micsoda nagyszerű dalok - újévi koncert, Művelődési Ház

JANUÁR 15. 19 óra Színház: Szemenszedett igazság, avagy hazudni tudni kell, Művelődési Ház

JANUÁR 22. Magyar Kultúra Napja, Művelődési Ház

JANUÁR 22.-FEBRUÁR 28. 2024-ről jelentjük kiállítás, Kulturális Korzó

JANUÁR 30. 19 óra Szakra Laci humorestje, Művelődési Ház

FEBRUÁR 8. Gyerekfarsang, Művelődési Ház

FEBRUÁR 11. 19 óra Színház: Valentin nap, Művelődési Ház

FEBRUÁR 14. 16:45 óra Fotókiállítás 3/4 5, Kulturális Korzó

FEBRUÁR 15. XV. Borforraló fesztivál, Piac tér

MARCALI MŰVELŐDÉSI ÉS SZABADIDŐ
KÖZPONT NONPROFIT KFT.

ÜNNEPI NYITVATARTÁS

2024. december 24. - ZÁRVA
2024. december 25. - ZÁRVA
2024. december 26-27-28-29-30.
10.00 - 19.00 óra
2024. december 31. -
10.00 - 14.00 óra
2025. január 1. -
14.00 - 19.00 óra
REGGELI ÚSZÁSRA A KÉT ÜNNEP
KÖZÖTT NINCS LEHETŐSÉG.

MARCALI MŰVELŐDÉSI ÉS SZABADIDŐ
KÖZPONT NONPROFIT KFT.

**BÉKÉS KARÁCSONYT
ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET
KÍVÁNUNK OLVASÓINKNAK!
MARCALI NAPLÓ MUNKATÁRSAI**

MARCALI NAPLÓ
ÖNKORMÁNYZATI MAGAZIN

Példányszám:
készült 5500 példányban.
Ingyenes kiadvány

Felelős kiadó:
Marcali Város Önkormányzata
Felelős szerkesztő: Horváthné Csoszó Gyöngyi

Nyomdai kivitelezés:
Domonkos Nyomda, Marcali